

Kerstmis 2021

Jesaja 52: 7-10 en Johannes 1, 1-18

(Omwille van Corona is er geen kerstwake op 24- 12. Op 25 -12 twee kortere vieringen om 10:00 en om 12:00 uur).

Bijzonder is het dat we samen kunnen vieren en samen (zacht) kunnen zingen in deze zo mooi versierde kerk. Om in gemeenschap en verbondenheid ons te willen openen voor de gebeurtenis, de intense ervaring van Johannes, dat het woord van God vlees kan worden, door het kwetsbare kind, door zijn levenswijze. Het kind, een onverwoestbaar licht in ons midden.

Op eerste kerstdag vieren we,
dat de volheid van dat God onder ons is, als we de confrontatie met de kwetsbaarheid, van het kind en onze kwetsbaarheid durven aangaan,
dat er dan een nieuwe begin mogelijk is, dat het ons geopenbaard, gegeven wordt door alle doemdenken en alle crises heen...

Overweging

Kerstmis vieren... wat lang als bijna vanzelfsprekend voelde, dat je dat samen viert, vrolijk, uitbundig, het staat dit jaar meer nog dan verleden jaar, toen we bijna zeker wisten dat het het volgend jaar over zou zijn, het staat allemaal tussen haakjes nu, tussen wat kan, wat niet kan ....mogelijk ook niet meer kan..

Moeilijk vond ik het dit jaar om me voor te bereiden op kerst, om te moeten omgaan met letterlijk op afstand leven met elkaar, helemaal op vreugdevolle momenten en bij verdriet, om dan geen arm, geen omhelzing te kunnen geven. Om nu met Kerst jezelf te durven openen voor wat er wel is, ondanks alle maatregelen en de vele crises op de wereld, de aarde die we verkwanselen. Wat blijft er dan nog over om te vieren? Je voelt je machteloos, cynisch worden, de doemdenkers zo gek nog niet vinden.

Gelukkig is er Advent, de periode van wachten en verwachten, het samen uithouden, en het samen zoeken, willen vinden ook, om je de crises onder ogen te laten zien, die, als je erin durft te duiken laat zien de hele geschiedenis door dat er geen crisis is waar mensen uiteindelijk beter uit komen. Niet dat er geen pijn is, oh ja, er is pijn, veel pijn, er valt niet aan te ontkomen, maar je kunt leren met vallen en opstaan dat je pijn te boven kunt komen als je de pijn toelaat, niet ontkent of wegkijkt, als je je zelf durft te bevragen. En als je het samen doet, je de pijn en de vreugde deelt.

Als je je laat raken, als je kwetsbaar wordt en deze kwetsbaarheid durft te laten zien, als je het kind in de stal ziet, als je, net als de herders en de koningen niet anders kunt dan op je knieën te gaan vanuit diepe bewondering en bewogenheid, om vanaf dat moment zeker te weten dat het kan, dat je via een andere weg verder moet en verder kunt.

Dan is er licht is dat van elders komt, dat je het nooit zult helemaal zult begrijpen, maar dat het er is, Licht, onverwoestbaar. Licht dat je waakzaam maakt, opent. Licht dat ruimte schept, vrijheid biedt, als je blijft geloven dat het anders kan en anders moet dat wat onmogelijk lijkt, mogelijk wordt, dat vergeving heelt.

Dat de woorden die Johannes met ons deelt, veertig jaar na Jezus' dood

ons nu nog diep in het hart kunnen raken, als je met hem beseft dat de geboorte van dit kind, zijn manier van leven, God in ons voelbaar maakt, ons echt ráákt, dat Hij een menselijk gezicht krijgtdat zijn woord vlees kan worden in ons, in mij

Kerstmis moet je vieren, en al helemaal in tijden van crises